

Nr 548

Av herr **Andersson** i Örebro m. fl., angående företagareföreningarnas utlåning till industri- och hantverksföretag.

I den verksamhet som bedrivs av landets företagareföreningar, utgör de lån och lånegarantier, som lämnas till industri- och hantverksföretag, ett värdefullt komplement till kreditinstitutens långivning.

Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse nr 372 den 3 juni 1960, i vilken återfinnes bestämmelser beträffande statligt kreditstöd till hemslöjd, hantverk och småindustri, har beträffande de av företagareförening utlåmnade lånen föreskrivits, att till en och samma sökande kan lån beviljas till högst 50 000 kronor eller i fråga om lån till maskiner 75 000 kronor. Om särskilda förhållanden föreligger, kan lån beviljas till högre belopp, dock endast under förutsättning av kungl. kommerskollegii godkännande.

Med hänsyn till den allmänna kostnadsutvecklingen och de ökade krav på maskinutrustning och ändamålsenliga lokaler som i dag ställes på industrien, därvid inte minst på småindustri och hantverk, måste de i ovan nämnda kungörelse angivna lånegränserna anses alltför snäva.

För att i någon mån belysa kostnadsutvecklingen vad gäller industribyggnader och maskinerier kan följande jämförande uppgifter lämnas avseende den 1/1 1960 och 1/7 1964.

Enligt Svenska skadeföreningens värdeindex för fabriksbyggnader och maskinerier uppgår kostnadsstegringen för fabriksbyggnader till cirka 35 procent och för maskinerier till cirka 30 procent under nämnda tidsperiod. För specialmaskiner och utländska maskiner torde kostnadsökningen vara betydligt större.

I företagareföreningarnas utlåning avspeglar sig de ökade investeringskostnaderna i att medeltalet för de av föreningarna beviljade lånen ökat från cirka 24 000 kronor år 1960 till cirka 33 000 kronor år 1963. Härvid bör anmärkas att föreningarnas tillgång på lånemedel varit en dämpande faktor.

Då statens hantverks- och industrilånefond tillförts belopp av sådan storlek att föreningarnas behov av lånemedel kan tillgodoses på bättre sätt än tidigare, kan en höjning av lånegränsen även från denna synpunkt anses motiverad.

Som ytterligare skäl för en höjning av lånegränsen kan anföras att i nu-

varande kreditläge svårigheter föreligger att erhålla såväl bottenkredit som statligt industrigarantilån i bank vid finansieringen av en fabriksbyggnad. En höjning av lånegränsen för företagarföreningarna skulle utan tvivel underlätta finansieringen av mindre fabriksbyggnader.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta

att de i kungl. kungörelsen den 3 juni 1960 nr 372 angivna gränserna för företagarförenings utlåning utan kungl. kommerskollegii hörande, enligt gällande regler högst 50 000 kronor till en sökande eller för lån till maskiner högst 75 000 kronor, måtte höjas till 150 000 kronor.

Stockholm den 27 januari 1965

Sven G. Andersson

Elias Jönsson

Erik Larsson

i Ingemarsgården

i Öskeviksby

Anders Jonsson

Olle Westberg